

EDİTÖRDEN

MEDIAJ'ın bu sayısında yalnızca bir makale ve bir kitap bölümü yer almakta. Türkiye'de doğrudan medya çalışmalarını odağa alan az sayıdaki dergiden biri olan MEDIAJ için böylesine az metin ile çıkıyor olmak pekâlâ düşündürücü bir durum. MEDIAJ'ın niceliksel olarak bir makale/metin hedefi bulunmamakta. Öncelikle niteliksel ve dergi kuralları ekseninde editör sürecinden geçen makaleler daha sonrasında hakemlerce değerlendirilmekte. Fakat dergimize gelen metinler öncelikle biçimsel daha sonrasında ise yöntemsel ve kuramsal açıdan taşıdıkları niteliksel sorunlar nedeniyle editöryal sürece takılmakta. Keza editöryal süreci geçen metinler de hakemlerce yine yukarıda değinilen niteliksel sorunsallar dolayısıyla eleştirilmekte ve reddedilmekte. Makalelere bir de anlatımsal problemler de eklenince sonuç maalesef kaçınılmaz oluyor.

Bir yıldır süren editörlük görevim içerisinde genelde nispeten dışarıdan izleyip yorumladığım Türkiye'deki yayıncılık kültürünü bu sayede daha net şekilde görme fırsatı yakaladım. Gönderilecek makalelere ilişkin biçimsel ve teknik konularda dergimize gelen e-postalarda dahi Türkçe dilbilgisi ve yazım kurallarına dair hiçbir özen yok. Cumhuriyet'in ilk yıllarında hatta çok daha öncesinde yer alan "dilde yurtlanma" yahut "dilde bilinçlenme" ideallerinin ne anlama geldiği ne yazık ki giderek önemsizleşmiş durumda. Çünkü dil denilen olgu her şeyiyle ya her alanda varlığını gösterir ya da her alanda çürümeye gider. Hatta bilincin kendisini bizatihi kurar ve var eder. Bir insanın yalnızca belli konular ve pratikler içinde etik ya da estetik kaygılar taşıması veya tavır alması ne kadar gülünç ise dil için de durum benzerdir.

Medya çalışmaları içeriksel ve bağlamsal olarak nereye gidiyor? Bu her iletişim akademisyenin belli dönemlerde durup soluklanarak yanıtlaması gereken hayati bir soru. Burada her metnin alana derinden etki etmesini pekâlâ beklemiyoruz. Ancak akademik yayıncılığın da dilsel hassasiyetlerden kopuk, iletişim disiplininin uluslararası ve yerel birikimini görmezden gelen bir "yaptım olduculuk" haline bürünmesini de kabul etmiyoruz.

Bu nedenle Türkiye'deki iletişim çalışmalarının geldiği noktayı çok boyutlu bir şekilde sorgulayan metinlere dergimizin kapılarının açık olduğunu ve bu konuya her iletişim bilimcinin ivedilikle eğilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Doç. Dr. Eren Ekin ERCAN

Editör

Aydın Adnan Menderes Üniversitesi
İletişim Fakültesi, Gazetecilik

*Burada "biçim" denilince akla yalnızca dergi yazım kuralları gelmemesi gerekiyor. Bunun yanı sıra metinsel olarak bir yapı kurma ve yöntemsel açıdan incelikli bir analiz de akademik metinlerde biçimin bir parçası.

FROM THE EDITOR

This issue of MEDIAJ contains only one article and one book chapter. It is quite thought-provoking for MEDIAJ, one of the few journals in Turkey that focuses directly on media studies, to be publishing with such a small amount of text. MEDIAJ does not have a quantitative article/text target. First of all, the articles that pass through the editorial process in line with the qualitative and journal rules are then evaluated by blind peer-review. However, the texts that come to our journal get stuck in the editorial process due to their qualitative/format problems, firstly in terms of form and then methodologically and theoretically. Likewise, texts that have gone through the editorial process are also criticized and rejected by the peer-review due to the qualitative problems mentioned above. Unfortunately, when narrative problems are added to the articles, the result becomes inevitable.

In this way, I had the opportunity to see the publishing culture in Turkey more clearly, which I had generally observed and interpreted from a relatively outside perspective during my one-year-long editorship job. Even in the e-mails sent to our journal regarding formal and technical issues regarding the articles to be sent, there is no attention to Turkish grammar and spelling rules. Unfortunately, the meaning of the ideals of "homelanding in the language" or "consciousness in the language", which existed in the first years of the Republic and even before, has become increasingly unimportant. Because the phenomenon called language, in its entirety, either shows its existence in every field or decays in every field. It even establishes and creates consciousness itself. Just as it is ridiculous for a person to have ethical or aesthetic concerns or take a stance only within certain subjects and practices, the situation is similar for language.

Where is media studies heading contextually and contextually? This is a vital question that every communication academic must answer by stopping and taking a breath at certain periods. Here, we do not expect every text to have a profound impact on the field. However, we do not accept that academic publishing has become a fait accompli that is disconnected from linguistic sensitivities and ignores the international and local accumulation of the communication discipline.

For this reason, we think that the doors of our journal are open to texts that question the current state of communication studies in Turkey in a multidimensional way, and that every communication scientist should urgently focus on this issue.

Assoc. Prof. Eren Ekin ERCAN (PhD)

Editor

Aydın Adnan Menderes University
Faculty of Communication, Journalism

*When we say "format" here, we should not only think of journal writing rules. In addition, establishing a textual structure and methodologically sophisticated analysis are also part of the form in academic texts.